

Μιχάλης Ρίζος

Η απεργία της 24/9 δεν αποφασίστηκε τυπικά, κτυπιέται από τον υποταγμένο συνδικαλισμό

Είναι αλήθεια ότι η γενική απεργία της 24ης Σεπτέμβρη ενάντια στον «αναπτυξιακό», σκληρά αντεργατικό (και όχι μόνο αντισυνδικαλιστικό) νόμο, διαφέρει από τις συνήθειες των τελευταίων χρόνων. Εκδηλώνεται μόλις δύο μήνες μετά τον ερχομό της ΝΔ στην κυβέρνηση, σε ένα περιβάλλον μειωμένων προσδοκιών και πολιτικού αδιέξοδου για τους εργαζόμενους, μετά και την ολόπλευρη στήριξη των αστικών επιλογών από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Μια απεργία που δεν αποφασίστηκε «εύκολα», με μια τυπική απόφαση κορυφής από τις υποταγμένες ηγεσίες του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού. Τουναντίον η ΓΣΕΕ αλλά και ισχυρά τμήματα των συνδικαλιστικών παρατάξεων της ΝΔ και του ΚΙΝΑΛ σε Εργατικά Κέντρα και ομοσπονδίες δίνουν σκληρή μάχη απεργοσπασίας και ανοιχτής υπονόμησης της απεργίας. Οι εξελίξεις αυτές υποδηλώνουν ότι βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας κατάστασης για το κίνημα:

1) Φαίνεται ότι υπάρχουν ζωντανές εργατικές δυνάμεις που δεν είναι διατεθειμένες να θυσιάσουν άλλο για τον επενδυτικό παράδεισο που τους τάζει η ΝΔ και το κεφάλαιο, όταν βιώνουν την κόλαση της ευρωμνημονιακής ανάπτυξης και των ματωμένων πλεονασμάτων. Το λαϊκό εισόδημα με την καθήλωση των μισθών (μειωμένος κατά 25% ο μέσος μισθός στο σύνολο της απασχόλησης σε σύγκριση με το 2011, 400 ευρώ μεικτά ο μέσος μισθός στη μερική απασχόληση), την αύξηση των τιμών στο ρεύμα και τα καύσιμα, την κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων σταθεροποιείται στα κατώτερα όρια επιβίωσης. Οι ιδιωτικοποιήσεις φέρνουν νέο κύμα απολύσεων και ακρίβειας.

2) Η ποιοτική κλιμάκωση της αντιδραστικής επίθεσης από τη ΝΔ που έχει μεν στρατηγική συμφωνία με το ΣΥΡΙΖΑ, δεν αποτελεί όμως απλή συνέχεια του, πυροδοτεί αντικειμενικά τη δυσaréσκεια, ενώ φέρνει όλο και περισσότερο στο προσκήνιο την ανάγκη του πολιτικού αγώνα για τα δικαιώματα και τη βελτίωση της θέσης των εργαζομένων. Όταν δια νόμου καθιερώνεται ο κατώτερος μισθός, καταργείται η ΣΣΕ και ο 13ος-14ος μισθός στο δημόσιο, priμοδοτείται η μερική απασχόληση, τα συνδικάτα φακελώνονται από το κράτος και την κυβέρνηση, τότε δεν αρκεί η αντιπαράθεση μόνο με το συγκεκριμένο εργοδότη αλλά χρειάζεται η πιο γενικευμένη, διακλαδική αντίσταση με συνολικά πολιτικά χαρακτηριστικά (απέναντι σε κυβέρνηση, νόμους, επενδύσεις, ΕΕ και δημοσιονομικά σύμφωνα).

3) Ειδικά επιδρά στις αναδυόμενες εργατικές αντιστάσεις το θέμα της δημοκρατίας. Η επιχείρηση «νόμος και τάξη» της κυβέρνησης, συστατικό στοιχείο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και της κοινοβουλευτικής απολυταρχίας της εποχής μας, προκαλεί και ταυτόχρονα αφυπνίζει ευρύτερες μάζες. Ο «αναπτυξιακός» νόμος, που από τη μια αφήνει απεριόριστη ελευθερία στο κεφάλαιο να λεηλατεί την ανθρώπινη εργασία και τη φύση και από την άλλη φिमώνει τα σωματεία, τις συνελεύσεις και τις απεργίες, θυμίζει μαύρες εποχές.

4) Διαμορφώνονται – και με όρους μετωπικής, ανειρήνευτης σύγκρουσης – δύο μπλοκ στο συνδικαλιστικό κίνημα και στους χώρους δουλειάς. Από τη μια το μέτωπο των παλιών και νέων κυβερνητικών παρατάξεων, σωματείων και συνδικαλιστών που σε κοινό μέτωπο και συμμαχία με τον ΣΕΒ, την ΕΕ και τις κυβερνήσεις, καθελώνουν και καταστέλλουν όπου μπορούν κάθε ριζοσπαστική, ταξική τάση μέσα στους εργάτες. Και από την άλλη, ένα πολύμορφο μπλοκ αγώνα, σωματείων, συνδικαλιστών, παρατάξεων που θέλει να σπάσει το κέλυφος της υποταγής και της παραλυσίας. Αυτό το μπλοκ κάνει τώρα ένα βήμα

παραπάνω, κρίσιμης σημασίας για το μέλλον: παίρνει πάνω του την απεργιακή απάντηση, δεν την εξαρτά «από τα συνδικάτα γενικά», αναφέρεται και συσπειρώνεται σε ταξικά συνδικάτα, δυνάμεις και πλαίσια διεκδικήσεων. Προσπαθεί να μαζικοποιηθεί στη βάση, μέσα στα κάτεργα της ιδιωτικής επιχείρησης ή στην ασφυκτική εντατικοποίηση του δημοσίου, με τις συνελεύσεις και τις πρωτογενείς συσπειρώσεις και όχι με τις σφραγίδες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ ή τις κινητοποιήσεις προκάτ (κι ας έχουν και πλακάτ).

5) Αυτό το νέο και υπό διαμόρφωση μπλοκ ταξικού αγώνα δεν είναι προφανώς ενιαίο, μπορεί να γίνει όμως βαθιά ενωτικό. Διαπερνάται από αντιθέσεις γύρω από την οργάνωση, τα αιτήματα, την πολιτική κατεύθυνση, την κλιμάκωση και τον «δημοκρατικό έλεγχο» του συνδικαλιστικού αγώνα. Σε αυτή τη δημιουργική αντιπαράθεση -μεταξύ αγωνιστών και όχι εργατοπατέρων- οι δυνάμεις της ταξικής ανασυγκρότησης του κινήματος και χειραφέτησης της εργατικής τάξης πρέπει να καταθέσουν και να οργανώσουν με αυτοτέλεια το δικό τους αγωνιστικό και πολιτικό σχέδιο. Με την διατύπωση ενός σύγχρονου πλαισίου αιτημάτων που θα σπάνε τα δεσμά των μνημονίων, των πλεονασμάτων και της χρεομηχανής. Που θα επιδιώκουν να πάρουν από τα κέρδη και τον πλούτο και όχι να βοηθάνε τα κέρδη και την καπιταλιστική ανάπτυξη (μπας και έρθουν κάποια ψίχουλα). Με μορφές αγωνιστικής, δυναμικής σύγκρουσης με την κυβερνητική επίθεση και όχι με «υπεύθυνες» επερωτήσεις και «μάχες» από τα πληκτρολόγια. Με ενωτική απεύθυνση στο ΠΑΜΕ και σε άλλα ταξικά σωματεία ή κινήσεις. Για να γίνει αυτό απαιτείται η άμεση δημιουργία μετωπικής κίνησης για την εργατική χειραφέτηση που θα δρα ως στρατηγικός, ενοποιητικός κρίκος στις πρωτοπόρες δυνάμεις της τάξης. Και παράλληλα μια μόνιμη συσπείρωση σωματείων και συνδικαλιστών που θέλουν να δώσουν μια νέα πνοή στις μάχες του σήμερα και να σηκώσουν τον πήχη της εργατικής, πολιτικής αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση και την αστική πολιτική. Με πλήρη διαφοροποίηση από τον ακολουθητισμό στα κυβερνητικά, εργοδοτικά συνδικάτα. Με ενωτική, δημοκρατική συγκρότηση και όχι με λογικές παραταξιακής ή κομματικής ιδιοκτησίας. Με πολιτικοσυνδικαλιστικούς στόχους και δράσεις που θα υπερβαίνουν τους δισταγμούς του ΠΑΜΕ και την υποτίμηση στο να συνδεθούν οι μάχες και τα οικονομικά αιτήματα με ένα πολιτικό πρόγραμμα και σχέδιο ανατροπής.

Μπροστά μας όμως είναι η μάχη της 24/9. Να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την απεργιακή επιτυχία. Για να μην περάσει ο αναπτυξιακός νόμος. Για μια αντεπίθεση του κινήματος και μια νέα ταξική ενότητα.

Πηγή: prin.gr